

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Jasper DeWitt

The Patient

Copyright © 2020 by Jasper DeWitt, LLC

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Milica Rakić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Pacijent

Džasper Devit

Sa engleskog preveo
Uroš Nikolić

Stela

*Za Roja, koji me je naučio da vidim najbolje u
sebi umesto najgoreg u mislima drugih.*

*Rukopis koji je pred vama objavljen je u nekoliko nastava-
ka pod naslovom Zašto sam zamalo napustio medicinu na
MD-confessions.com, danas nepostojećem lekarskom internet
forumu koji je ugašen 2012. Jedan moj prijatelj, diplomac Jej-
la, koga je zanimala medicina, sačuvao ga je iz čiste radozna-
losti i bio je dovoljno ljubazan da ga podeli sa mnom, znajući
koliko su me privlačile navodno istinite horor priče. Originalni
autor je, kao što ćete videti, pisao pod pseudonimom, i svi po-
kušaji da se razotkrije njegov pravi identitet ili identiteti dru-
gih učesnika priče bili su uzaludni budući da je promenio pre-
više detalja da bi mu se moglo ući u trag.*

13. mart 2008.

Pišem ovo jer više nisam siguran jesam li došao u posed jedne užasne tajne ili sam i sâm skrenuo s uma. Jasno mi je da za jednog psihijatra to ne bi bilo dobro ni sa etičkog, ni sa poslovnog stanovišta. Ali pošto ne mogu da prihvatim da sam poludeo, objavljujem ovu priču zato što ste vi verovatno jedini koji bi u nju ikada poverovali. Za mene je ovo pitanje odgovornosti prema čovečanstvu.

Priznajem da bih voleo da sam vam priuštio više detalja u vezi sa imenima i mestima koje pominjem, ali posao mi je preko potreban i ne mogu da priuštim da me medicinsko osoblje i psihijatri označe kao nekog ko ide okolo i prosipa tajne svojih pacijenata, bez obzira na specifičnost slučaja. Stoga, iako su događaji o kojima pišem istiniti, imena i mesta su promenjena kako bih sačuvao svoju karijeru, ali i zaštitio svoje čitaoce.

Ono malo detalja koje smem da podelim su sledeći: moja priča odigrala se početkom dvehiljaditih u jednoj državnoj psihijatrijskoj bolnici u Sjedinjenim Državama. Moja verenica

Džoslin, vrcasto inteligentna, zapanjujuće temeljna i zanosno lepa stipendistkinja i privremeni predavač o Šekspiru, u to vreme bila je okupirana doktorskom tezom o ženama u *Kralju Liru*. Zbog njenog doktorata, kao i zbog želje da joj budem što bliži, odlučio sam da tražim posao isključivo u bolnici u Konektikatu.

Moji mentori, sa jedne strane, bili su vrlo isključivi po pitanju mojih narednih profesionalnih koraka budući da sam diplomirao na jednom od najprestižnijih koledža u Novoj Engleskoj i prošao jednako rigoroznu i cenjenu praksu u istom delu Amerike. Malo poznate i siromašne bolnice bile su za obične smrtnike sa Podank Stejta, ne za doktore na čijim diplomama je pisalo *Lux et Veritas*, a naročito ne za doktore koji su studije i stažiranje prošli tako dobro kao ja.

Meni, sa druge strane, takva profesionalna poređenja nisu bila nimalo bliska. Od susreta sa ružnom stranom psihijatrije u detinjstvu, nakon što mi je majka hospitalizovana zbog paranoidne šizofrenije, postao sam spremniji za popravljjanje kvarova u medicini nego za uljuljkivanje u njenim savršeno funkcionalnim gornjim ešalonima.

Čak i za najgoru bolnicu trebale su mi preporuke, što je značilo da će predrasude nastavnog osoblja uticati na moju krajnju odluku. Jedan izrazito namćorasti doktor kome sam se obratio poznao je direktora obližnje bolnice još iz svojih školskih dana. Rekao je da će me makar rad pod nadzorom stručnjaka njenog renomea držati podalje od sticanja loših navika, a moje „izraženo osećanje altruizma” pomoći će da se bolje slažemo. Odmah sam pristao, delom kako bih osigurao preporuke, a delom zato što je bolnica koja mi je preporučena – sumorno

mesto koje ću nazvati Konektikatska duševna bolnica (KDB) kako ne bih zaradio tužbu – savršeno odgovarala mojim zahtevima jer je bila jedna od najzapuštenijih i najslabije ocenjenih u čitavom zdravstvenom sistemu države Konektikat.

Da nisam bio pobornik naučnog načina razmišljanja koji prirodnim fenomenima nikako ne pripisuje ljudske osobine, pomislio bih da su same vremenske prilike pokušale da me upozore prilikom mog prvog odlaska na razgovor. Ako ste ikada proveli proleće u Novoj Engleskoj, znate da se vreme često pogorša bez upozorenja zato što je, da izvine Forest Gamp, klima Nove Engleske poput kutije govana: šta god da zgrabite, smrdeće.

Ipak, taj dan je bio loš čak i za standarde Nove Engleske. Vetar je vrištao u krošnjama i udarao najpre mene, a zatim i moj automobil silinom bika u naletu. Kiša je zasipala šoferšajbnu. Put, tek delimično vidljiv uprkos naporima brisača, više je ličio na stazu koja vodi do čistilišta nego na magistralni put, oivičen dosadnom nijansom žute i hukom ostalih automobila čiji su vozači nalikovali na utvare na vlažnom, sivom prostranstvu. Magla je spustila svoje pipke čak do asfalta, izazivajući navigator da okuša svoju sreću na osamljenim seoskim putevima.

Čim je putokaz za moje skretanje izronio iz magle, skrenuo sam i zaputio se prvom od naizgled bezbroj turobnih staza utopljenih u izmaglicu. Da nisam ištao precizna uputstva sa *Mapkvesta*, verovatno bih satima lutao planinskim stazama, po serpentinama koje su lenjo vijugale uz brda podsmevajući se modernim tehnologijama navigacije, sve do Konektikatske duševne bolnice.

Međutim, koliko god zlokobno delovala, vožnja nije bila ništa u poređenju sa prizorom koji me je sačekao kada sam se parkirao i prvi put ugledao zdanje Konektikatske duševne bolnice kako se uzdiže preda mnom. Najblaže što mogu da kažem jeste da je mesto ostavilo snažan i neprijatan utisak. Zgrada je bila iznenađujuće velika za mesto kojem nedostaju finansijska sredstva, i odisala je dostojanstvenim propadanjem, uobičajenim za nekada impresivne institucije koje ostaju prepuštene zubu vremena. Dok sam se vozio pokraj redova napuštenih, zatarabljenih ruševina u kojima su ranije sigurno bile smeštene ambulante, neke od izbledele, trošne crvene cigle, a neke od nagriženog krečnjaka, teško da sam mogao da zamislim da je nekada bilo moguće raditi, pa čak i živeti u ovim grobnicama.

Na središtu kampusa, visoko iznad svoje zapostavljene bratije, uzdizala se jedina zgrada koja je i dalje opstajala uprkos budžetskim rezovima: glavna zgrada bolnice. Mada delimično funkcionalna, ta čudovišna naslaga crvene cigle delovala je kao da je lečenje umno obolelih poslednje što bi u njoj trebalo da se odvija. Nalik na toranj sa ostrim uglovima i rešetkama na svakom prozoru, kao da je bila osmišljena da upotpuni očaj i još surovije se poigra sa umovima pacijenata. Čak su i masivne bele stepenice koje su vodile do vrata – jedini ustupak u cilju ulepšavanja – delovale izbeljeno, a ne okrečeno. Dok sam zurio u njih, u nozdrve mi se uvukao fantomski smrad sredstava za dezinfekciju. Nijedna građevina koju sam kasnije video nije predstavljala tako snažno oličenje strogoće i ispraznosti pomoću kojih je trebalo nametnuti duševno zdravlje.

Neverovatno, ali unutrašnjost zgrade bila je izuzetno čista i održavana, mada jednako stroga i bezbojna kao i spoljašnjost.

Bezvoljni recepcioner uputio me je ka kancelariji direktora na poslednjem spratu. Lift je najpre nekoliko trenutaka tiho zujao, što je bilo očekivano, a zatim se naglo trznuo i zaustavio na drugom spratu. Dok su se vrata polako otvarala, pripremao sam se za susret sa novim putnikom. Ipak, nisam ugledao samo jednog. Ugledao sam tri medicinske sestre koje su okružile bolnički krevet na kom se nalazio muškarac. Iako je bio vezan, bilo je dovoljno da ga letimično pogledam i shvatim da to nije bio pacijent. Nosio je bolničku uniformu. I vrištao je.

„Pu-sti-te me!” zaurlao je. „Nisam završio sa njim!”

Umesto odgovora, dve sestre ugurale su krevet u lift, dok je treća – starija žena tamne kose vezane u besmisleno visoku punđu – zacoktala, a zatim pritisnula dugme za treći sprat.

„Dragi Grejame”, rekla je, a u glasu joj se začuo blagi prizvuk irskog, „treći put ovog meseca. Zar ti nismo rekli da se držiš podalje od te sobe?”

Prisustvujući ovoj interakciji, naivno sam pomislio da su ovom mestu očajnički potrebni moje znanje i veštine. Stoga se nisam iznenadio kada mi je ponuđen posao, iako je doktor-ka Dži, direktorka ustanove, bila začuđujuće rigorozna tokom razgovora.

I sami možete da pretpostavite da je rad u duševnoj bolnici, naročito onoj koja se muči sa nedostatkom kadra, podjednako fascinantna i jeziva. Većina naših pacijenata bila je na kratkotrajnom ili ambulantnom lečenju, a njihovi slučajevi varirali su od bolesti zavisnosti do poremećaja u ponašanju, naročito depresije i anksioznosti, šizofrenije i psihoze, čak smo imali i omanju grupu onih sa poremećajima u ishrani. Kao državna ustanova, imamo obavezu da pomognemo

svakome ko nam dođe i često smo se susretali sa pacijentima koje je sistem toliko bacao unaokolo da su već bili iscrpljeni i emotivno i finansijski. Političke i ekonomske promene u zdravstvenom sistemu značile su da imamo vrlo malu grupu trajnih pacijenata. Većina osiguravajućih kompanija ne želi da plaća dugotrajnu negu, te su grupu uglavnom činili privatni pacijenti i štíćenici države.

Unutar zidina ovih odeljenja srešćete se sa ljudima čiji bi pogledi na svet bili komični kada ne bi izazivali toliko patnje. Jedan od mojih pacijenata očajnički je pokušavao da mi kaže kako članovi bratstva jednog elitnog univerziteta u podrumu lokalnog restorana čuvaju nekakvo čudovište koje jede ljude, i da su ga članovi tog bratstva nahranili njegovim ljubavnikom. Zapravo, nesrećnik je doživeo psihotičnu epizodu i ubio je ljubavnika sopstvenim rukama. Drugi pacijent bio je ubeđen da se lik iz crtanog filma zaljubio u njega i doveden je na lečenje nakon što je uhapšen zbog proganjanja animatora. Tokom prvih meseci rada na teži način sam naučio da ljudima koji žive u zabludama nema svrhe ukazivati na stvaran svet. Nećete im pomoći, samo ćete ih dodatno razbesniti.

Zatim smo imali trojicu ugladenih staraca od kojih je svaki za sebe verovao da je Isus Hrist i čim bi se našli u istoj prostoriji, nastala bi vika. Jedan od njih studirao je teologiju i predavao je u verskoj školi. Napadao bi ostalu dvojicu nasumično odbačanim citatima Svetog Tome Akvinskog, kao da je time njegova tvrdnja dobijala na autentičnosti. Opet, sve bi to bilo veoma smešno da istovremeno nije bilo tako beznadežno i depresivno.

Ipak, svaka bolnica, čak i sa ovakvim pacijentima, ima bar jednog koji je čudan čak i za psihičkog bolesnika. Mislim na one

od kojih su čak i doktori odustali i koje su svi zaobilazili u širokom luku, bez obzira na profesionalno iskustvo. Takav pacijent očigledno je lud, ali niko ne zna šta mu se desilo. Međutim, jasno vam je da ćete vi poludeti ako pokušate to da shvatite.

Naš štićenik bio je naročito bizaran. Za početak, primljen je u bolnicu kao malo dete i nekako je uspeo da se tu zadrži više od dvadeset godina uprkos činjenici da niko nije uspeo da mu postavi preciznu dijagnozu. Imao je ime, ali rečeno mi je da ga se niko od osoblja ne seća, pošto je njegov slučaj bio toliko nezgodan da je čitav dosije sklonjen sa strane. Kada su morali da pričaju o njemu, zvali su ga „Džo”.

Kažem da su pričali o njemu zato što niko nije pričao sa njim. Džo nikada nije izašao iz svoje sobe, nikada se nije pridružio grupnoj terapiji, nikada nije imao seanse sa psihijatrom ili terapeutskim osobljem i gotovo svi su savetovani da se drže podalje od njega. Navodno, bilo kakav ljudski kontakt, čak i sa profesionalcem, samo bi pogoršao njegovo stanje. Spremačice koje su mu menjale posteljinu i donosile poslužavnike sa hranom i sestre koje su mu davale terapiju bile su jedine osobe koje su ga redovno viđale. Ove posete obično su bile jezivo tihe i osoblje bi na kraju svake izgledalo spremno da ispije kompletne zalihe alkohola koje su se čuvale u bolnici. Nešto kasnije saznao sam kako se Grejam, bolničar kog sam video vezanog kada sam dolazio na razgovor, upravo vraćao iz posete Džou. Kao novi član osoblja, imao sam pristup Džoovom medicinskom kartonu i spisku prepisanih lekova, ali u njemu nisam našao previše podataka.

Karton je bio neobično tanak, podaci zabeleženi u njemu pokrivali su samo prethodnih dvanaest meseci i uglavnom su

se odnosili na redovno izdavanje blagih antidepresiva i sedativa. Da stvar bude još čudnija, na kartonima kojima sam imao pristup nije stajalo njegovo puno ime već samo kratki nadimak „Džo”.

Kao mladi i ambiciozni doktor sa jakim ocenama i slabim osećajem za skromnost, bio sam fasciniran misterioznim pacijentom i čim sam čuo za njega, zarekao sam se da ću ja biti taj koji će ga izlečiti. Isprva sam to pominjao u prolazu, gotovo kroz šalu, i oni koji bi me čuli, slatko bi se nasmejali, pripisujući ambiciju mom mladalačkom entuzijazmu.

Međutim, jednoj od sestara koja se onog dana brinula o Grejama priznao sam kako mislim ozbiljno. Iz poštovanja prema njoj i njenoj porodici, zvaću je Nesi, i baš sa njom počinje naša priča.

Trebalo bi da kažem nekoliko stvari o Nesi i da pojasnim zašto sam baš njoj odlučio da se poverim. Nesi je bila član osoblja otkako je nakon završene medicinske škole emigrirala iz Irske sedamdesetih godina. Zvanično je glavna sestra i radila je isključivo dnevne smene, ali delovalo je kao da je uvek na raspolaganju, pa biste pomislili da verovatno živi u bolnici.

Nesi je bila od izuzetne koristi meni i ostalim doktorima i terapeutima jer je svojom čvrstom rukom upravljala ne samo sestrama već i spremačicama i čistačima. Činilo se da je umele da reši praktično svaki problem koji bi nastao. Ako je trebalo umiriti razjarenog pacijenta, Nesi bi smesta došla, prosele kose privezane u čvrstu pundu, i prostrelila bi ga svojim oštrim zelenim očima. Ako bi pacijent odbijao da uzme terapiju, Nesi bi se našla tu da ga ubedi. Ako bi član osoblja iz bilo

kog razloga izostao sa posla, Nesi bi ga pokrila. Kada bi čitavo mesto izgorelo do temelja, siguran sam da bi Nesi savetovala arhitektu kako da ga ponovo sagradi.

Drugim rečima, ako ste želeli da znate kako stoje stvari ili ako vam je trebao bilo kakav savet, obratili biste se Nesi. Samo ova činjenica bila bi dovoljna da joj se poverim, ali imao sam dodatni razlog pošto je upravo Nesi bila zadužena za davanje terapije Džou i samim tim jedna od retkih koja se sretala sa njim relativno redovno.

Dobro se sećam našeg razgovora. Nesi je sedela u bolničkoj menzi i držala papirnatu šolju svojim iznenađujuće čvrstim rukama. Znao sam da je dobro raspoložena jer joj je kosa bila raspuštena, za razliku od čvrste punđe koja je obično odgovarala stegnutom raspoloženju. Ovako razbarušena frizura značila je da je verovatno nikada nisam video opušteniju.

Uzeo sam kafu i seo prekoputa nje. Kada me je ugledala, lice joj se raširilo u srdačni osmeh i blago je nakrivila glavu.

„Zdravo, Parkere. Kako je naše genijalno čedo?” pitala me je onim blagim i utešnim irskim naglaskom. Uzvratio sam joj osmeh.

„Suicidalno, kako stoje stvari.”

„Gospode”, rekla je glumeći zabrinutost. „Da ti prepisem nešto antidepresiva?”

„Ne, ne, ništa nalik tome”, nasmejao sam se. „Kada kažem ‘suicidalno’, mislim da nameravam nešto što drugima može delovati kao budalaština.”

„I pošto je budalaština, došao si kod najstarije budale na odeljenju. Sve mi je jasno.”

„Nisam tako mislio!”

„Dabome, derane. Nemoj se odmah ljutiti”, umirila me je. „Kakvu si to egzibiciju smislio?”

Zaverenički sam se primakao i napravio dramsku pauzu pre nego što sam odgovorio. „Želim da isprobam terapiju na Džou.”

Nesi, koja se takođe primakla ne bi li me što bolje čula, uspravila se tako naglo i uznemireno da biste pomislili da ju je nešto ujelo. Kafa iz njene šolje pljusnula je na pod. Prekrstila se, gotovo refleksno.

„Isuse”, u dahu je izgovorila oštrim irskim akcentom. „Ne šali se s takvim stvarima, đavole. Zar ti mama nije rekla da nije u redu plašiti jadne starice?”

„Ne šalim se, Nesi”, nastavio sam. „Zaista sam...”

„Nego šta nego se šališ i bolje ti je da nikada ne pomišljaš na suprotno.” Njene zelene oči sada su bile modre, ali gledajući je, mogao sam da osetim da se ne ljuti na mene. Izgledala je kao medvedica koja je upravo izvukla svoje mladunče iz opasnosti. Nežno sam joj spustio ruku na rame.

„Izvini, Nesi. Nisam hteo da te uplašim.”

Pogled joj je smekšao, ali to nije mnogo pomoglo njenom izrazu lica. Sada je delovala samo izmučeno. Spustila je dlan preko mog. „Nisi ti kriv, derane”, rekla je dok je strah polako nestajao s njenog lica. „Ali ti ne znaš o čemu govoriš, i bolje je za tebe da nikada ne saznaš.”

„Zašto?” pitao sam tiho. „Šta nije u redu sa njim?”

Znajući da mi verovatno neće odgovoriti, dodao sam: „Nesi, znaš da sam previše pametan za svoje dobro i da ne volim zagonetke koje ne mogu da rešim.”

„To nije moja krivica”, rekla je hladno i ponovo me oštro pogledala. „U redu, reći ću ti zašto ako će te to sprečiti. Svakog puta kad moram da nosim lekove u... njegovu sobu, pitam se vredi li da se i sama zaključam u ovu vražju bolnicu samo da više ne moram kroz to prolaziti. Nekad jedva zaspim od svih košmara. Zato mi veruj na reč, Parkere, ako si pametan kao što misliš da jesi, držaćeš se podalje od njega. U protivnom, možda završiš u sobi sa njim. A niko od nas to ne bi voleo da vidi.”

Voleo bih da kažem da su njene reči postigle željeno. Zapravo, samo su mi raspalile radoznalost, bez obzira što je to bio poslednji put da sa nekim od članova osoblja otvoreno razgovaram o svojoj želji da izlečim misterioznog pacijenta. Ali sada sam imao još bolji razlog: ako uspem da ga izlečim, rešiću bede i Nesi i sve ostale koji su imali tu nesreću da se sa njim susretnu. Morao sam da iskopam njegov dosije i pokušam da uspostavim nekakvu dijagnozu.

Možda se pitate zbog čega nisam tražio pomoć od šefa i zašto sam na kraju pribegao prevari kako bih došao do dosijea. Struktura bolnice bila je takva da sam vrlo retko sretao direktorku koja me je zaposlila. Moj direktni nadređeni bio je čovek po imenu doktor Pi, i nažalost, čim sam ga upoznao, znao sam da se nećemo slagati. Bio je to zapušteni, plećati muškarac obrijane glave i brade toliko guste da je u njoj moglo da se sakrije nekoliko životinjskih leševa. Njegove upale,

umorne oči delovale su toliko ozlojeđeno da se činilo da ga ni dobitak na lutriji ne bi oraspoložio. U početku me je često provocirao, ali ubrzo sam shvatio da samo pokušava da uspostavi starešinstvo. Kasnije sam saznao da je užasno lenj i da je jedva funkcionisao na poslu – njegov pristup pacijentima sastojao se u kljukanju lekovima dok ne otupe – zahvaljujući čemu sam imao neizmerno prostora za sopstveni rad. Srećom, odnos kakvom je težio podrazumevao je da mu se retko obraćam i još ređe tražim savet. Jedva da je učestvovao u redovnim sastancima (skoro svakodnevnim diskusijama tokom kojih su se pravili planovi za negu pacijenata). Gotovo nikada ga nisam video izvan kancelarije gde se na-prosto učaurio.

Vratimo se mojoj potrazi za Džoovim dosijeom. Da bih dobio pristup dosijeu pacijenta koji je primljen pre 2000. godine, trebalo je da zamolim arhivara da pretraži kartoteku koristeći prezime pacijenta kao polaznu tačku. Bolnica, naime, nije digitalizovala ništa osim imena i datuma prijema pacijenata pre 2000. Traženje po imenu ili datumu prijema bilo je moguće u teoriji, ali rečeno mi je da je bolje da tako nešto ne tražim od arhivara ukoliko mi je život mio.

Rešenje mi se ukazalo pukim slučajem. Zavirio sam u Nesin raspored kada ga je nakratko ostavila bez nadzora. Na moju veliku sreću, ispostavilo se da je to jedini dokument koji je navodio Džoovo puno ime: Džozef E. M.

Otišao sam u arhivu tokom vikenda, želeći da izbegnem službenika koji je radio radnim danima, razdražljivog čak i kada bih mu se obratio sa legitimnim zahtevom, i javio sam se Džeriju, jedva funkcionalnom alkoholičaru. On me je pustio

unutra, pokazao mi kuda da idem i dodao kako mi je bolje da „vratim jebeni dosije na mesto” čim završim pre nego što se ponovo zavalio u stolicu.

I pronašao sam ga. Džozef E. M. prvi put je primljen 1973, u šestoj godini, i još uvek je bio pod bolničkim staranjem. Dosije je bio prekriven debelim slojem prašine, kao da decenijama nije bio otvaran, i toliko nabijen papirima da se činilo da će pući.

Unutra su se nalazili svi bolnički zapisi, i to iznenađujuće očuvani, zajedno sa izgužvanom crno-belom fotografijom dečaka svetle kose koji je zurio u foto-aparat širokim, životinjskim očima. Osetio sam nemir od samog pogleda na fotografiju. Skrenuo sam pogled i posvetio se beleškama.

Dok sam čitao, shvatio sam da nedostatak Džoove dijagnoze nije sasvim odgovarao istini. Zapravo, postojalo je nekoliko dijagnoza, ali problem je bio u Džoovim simptomima koji su se nepredvidivo menjali. Ipak, najviše od svega iznenadilo me je što je Džo u jednom trenutku bio otpušten, i to nakon svega četrdeset i osam sati provedenih u duševnoj bolnici. Sledi kompletan sadržaj lekarskih zapisa iz tog perioda:

5. jun 1973.

Pacijent Džozef M. je šestogodišnjak koji pati od akutnih noćnih strahova, kao i složenih halucinacija nekakvog stvorenja koje živi u zidovima njegove sobe i izlazi noću kako bi ga plašilo. Džozefa su

doveli roditelji nakon jedne izrazito nasilne epizode tokom koje je zadobio ozbiljne kontuzije i ogrebotine na rukama. Pacijent tvrdi da su nastale od kandži stvorenja. Moguća sklonost ka samopovređivanju. Prepisano: Trazodon 50 mg, uz bazičnu terapiju.

6. jun 1973.

Pacijent prihvata terapiju. Pati od akutne entomofobije i mogućih audio-vizuelnih halucinacija. Prošle noći nije imao problema sa spavanjem, ali to objašnjava činjenicom da čudovište 'ne živi ovde'. Kada mu se, međutim, predoči da čudovište može biti plod njegove mašte, dobro reaguje, što ukazuje na uobičajene dečje strahove. Roditeljima su predložena dodatna 24 sata nadgledanja uz dodavanje blage doze antipsihotika ukoliko se halucinacije nastave. Složili su se.

Umalo sam se nasmejao. Činilo se neverovatnim da su ova-ko sažete beleške uvod u decenije užasa. Ipak, nisam odustajao. Prema beleškama, Džo je otpušten nakon dodatnog nadgledanja, kao što je obećano. Takođe se pominjao audio-zapis sa jedne od Džoovih seansi čiji sam broj pažljivo zapisao u svesci koju sam poneo sa sobom.

Međutim, doktorov optimizam nakon Džooove prve pose-
te očigledno nije bio opravdan pošto se Džo vratio već nared-
nog dana, ovog puta sa znatno ozbiljnijim skupom poreme-
ćaja. I ovoga puta nije bio otpušten. Beleške sa drugog prije-
ma navode:

8. jun 1973.

*Pacijent Džozef M. je šestogodišnjak prethodno
primljen zbog noćnih strahova. Prepisani su mu se-
dativi i neke rudimentarne tehnike suočavanja. Pa-
cijentovo stanje se od tada dramatično promenilo.
Više ne pokazuje znake entomofobije niti mogućih
halucinacija. Umesto toga, pacijent kao da se po-
vukao u preverbalno stanje.*

*Uz to, pacijent pokazuje snažan nagon za nasiljem
i sadizmom. Napao je brojne članove osoblja i mo-
rao je da bude obuzdan. Uprkos relativnoj mlado-
sti, pacijent kao da je intuitivno svestan delova tela
koji su najranjiviji i najosetljiviji na bol. Ovo može
važiti i na striktno individualnom nivou. Pacijent
je šutnuo jednu od starijih sestara u cevanicu koju
je nedavno operisala. Sestra je morala da se posluži
invalidskim kolicima.*

*Pacijent više ne reaguje na terapiju. Umesto reči,
koristi se kliktavim i škripavim zvucima i nije spo-
soban da se kreće na dve noge. I dalje je nasilan, te*

je morao da bude obuzdan i odveden nakon pokušaja napada na doktora Eja.

9. jun 1973.

Pacijentovo stanje se ponovo izmenilo. Kada mu je sestra Ešli N. rekla da je 'nevaljali mali dečak koji se rita i udara', pacijent je iznenada povratio moć govora. Nastavio je da vređa gospođicu En, nazvao ju je 'nosatom ubicom Hrista', 'glupavom jebenom kučkom' itd. Gospođica Ešli ostala je trajno uznemirena, da bi na kraju zatražila premeštaj, navodeći traumatska sećanja izazvana pacijentovim uvredama.

Pacijentovo targetirano fizičko i verbalno nasilje, kao i antisocijalno ponašanje, ukazuju na formu antisocijalnog poremećaja ličnosti, obično previše sofisticiranog za nekoga njegovog uzrasta. Konkretni lični uvidi u pacijentovo stanje još uvek nisu objašnjivi.

10. jun 1973.

Pacijentovo stanje i dalje se pogoršava. Kada je doveden na pregled, pacijent se nije trudio da se

uključi u razgovor, već je započeo verbalni napad na psihijatra. Nazvao ga je 'jebenom bezvrednom pijanicom', 'ohlađenom ribom' i 'igračkom za veće dečake', između ostalog. Sve ove uvrede slažu se sa ličnim napadima koje je psihijatar doživio u trenucima akutne mentalne uznemirenosti. Pacijent upitan zbog čega je izabrao ove uvrede. Pacijent je odbio da odgovori. Pacijent upitan da li se njemu neko nekada obratio na takav način. Pacijent je odbio da odgovori. Pacijent upitan zbog čega je odlučio da na ovaj način uvredi druge. Pacijent je rekao da je morao, zato što je bio 'nevaljali mali dečak'. Pacijent upitan može li da prestane da bude nevaljali mali dečak. Pacijent je pitao šta ja mislim. Ja sam pitao pacijenta šta on misli. Pacijent je odbio da odgovori. Pacijent otpušten sa terapije. Lično, želim da kažem da sam nakon samo jedne seanse sa ovim dečakom pozeleo da se, nakon dvadeset godina trezvenosti, vratim alkoholu. Takođe, zahtevam da drugi psihijatar preuzme ovaj slučaj.

Nije bilo više unosa u vezi sa Džoovim tretmanom. Očigledno je jedna seansa bila dovoljna da zgađeni autor odustane. Zavrteo sam glavom. Bez obzira na nedostatak kadra, bolnica je morala više da se potruži. Jedini preostali zapis iz te godine bila je molba direktora bolnice da se Džo izoluje od ostatka ljudstva. U naredne četiri godine nakon toga, nije bilo ničega.